
DANYI ZOLTÁN

Kék kannában

Viszem a tejet biciklivel,
forró még,
szinte süt, ha a kannához érek,
negyedórája sincs,
hogyan anyám tehenet fejt;
vészesen rövidülnek a nappalok,
a kék kannában habzik a tej,
elmerül, saját lilájába süllyed a nap.
A rét fölé pára emelkedik,
feledés vagy emlékezet,
a bordáimhoz tapad,
odapréselődik,
ahogy viszem a tejet biciklivel;
egyre jobban szorít,
érezem, meg kell állnom,
amikor majd a sarokra érek.

